ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

- డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

ఆత్మాభిమానం

"దాన్ని వదిలిపెట్టమని ఎంత అరిచినా మీరు వినలేదు. చూడండి ఇప్పుడేమయ్యిందో"

"అదేమిటి? మీరెప్పుడు వద్దన్నారు. చాలా బాగా చేస్తున్నారు కానివ్వండి అన్నట్లు అనిపించింది" అన్నాడు తారకరాముడు చెయ్యి సరిచేసుకుంటూ -

"బ్రదర్! మీ గుండె చాలా పెద్దది. అంతసేపు దాంతో పోరాడటమంటే మాటలా?" అక్కినేని ప్రశంసించాడు. మిగిలిన బృందమంతా ఇంకా ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకోలేదు.

"ఏదయినా అయితే పెళ్ళాం పిల్లలు దిక్కులేని వాళ్ళయ్యే వాళ్ళు కదా" ఒకతను సానుభూతిగా అన్నాడు.

దెబ్బ బలంగా తగలటంతో మరుసటి రోజుకి చెయ్యి బాగా వాచి నొప్పి చేసింది. బాధనంతా పళ్ళ బిగువున భరిస్తున్నాడు. షూటింగ్ మానలేదు. రోజూ రాత్రిపూట జరుగుతూనే ఉంది.

సత్రం భోజనం, మఠం నిద్రలాగా షూటింగ్ పూర్తిచేసుకుని ఏ తెల్లవారు ఝామునో రావటం, అలసటతో పడి నిద్రపోవటం, తింటానికి ఏమన్నా కొని రూములో పెట్టుకోవాలన్నా జేబులో డబ్బులుండేవి కావు. భోజనం టిక్కెట్లు వాళ్ళే నెలకు ఒక్కసారి కొనిచ్చేవాళ్ళు. అర్ధరూపాయి భోజనం 'పార్కులాండ్' హోటల్లో ఉదయం, సాయంత్రం భోంచేసి వచ్చేవాడు. ఎంత దారుణమంటే, ఒక్కోసారి టీ తాగటానికి అర్ధణా డబ్బుండేది కాదు. డైరెక్టరు దగ్గరే డబ్బులేకపోతే ఇక నటుల సంగతి చెప్పేదేముంది? పల్లెటూరి పిల్ల పిక్చరు నిర్మాత నూజివీడు జమిందారుగారు. ఆయన ఎప్పుడో ఒకసారి వచ్చి సుబ్బారావుకి వందో రెండొందలో ఇచ్చి వెళ్ళేవాడు. ఆ డబ్బులోనే ఫిల్ము కొనాలి. నటీనటుల భోజనాలు అన్నీ చూడాలి.

పిక్చరు మొత్తం పూర్తిచేసేసరికి తారకరాముడికి ముట్టింది రెండువేల ఒక్క వంద మాత్రమే. ఎంత ఇబ్బంది పడుతున్నా నోరు తెరిచి అడిగేవాడు కాదు. ఇంకా తారకరాముడి దగ్గరే ఐదో పదో యోగానంద్, ప్రకాశరావు అడిగి తీసుకునేవాళ్ళు. జీవితం చాలా కష్టంగా నడుస్తున్నది. విజయవాడలో భోజనానికి, టీకి లోటు లేదు. కానీ మద్రాసులో అవికూడా ఇబ్బందిగానే దొరుకుతున్నాయి.

జేబులో అర్ధణా వుంటే తారకరాముడు వాణీమహల్ దగ్గరకు వెళ్ళేవాడు. దాని ఎదురుగా వున్న బడ్డీ కొట్టులో టీ అంటే చాలా ఇష్టం. బడ్డీ కొట్టతను కూడా తారకరాముడంటే ప్రాణంగా ఉండేవాడు. టీ ఇచ్చి డబ్బు అడిగేవాడు కాదు. ఇవ్వకుండా తారకరాముడూ తాగేవాడు కాదు. ఆ కొట్టతను కేరళ నుండి వచ్చి ఇక్కడ వ్యాపారం నడుపుతున్నాడు. చవకలో మంచి టీ ఇచ్చే అతనంటే అందరికీ ఎంతో అభిమానం.

ఆ రోజు కూడా తెల్లవారుఝాము మూడుగంటలవరకు షూటింగ్ చేసి ఇండస్ట్రీ కారులో రూముకు తిరిగొస్తున్నాడు తారకరాముడు. కారెక్కగానే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. డ్రైవరుకు నిద్రలేకపోవటం వల్ల జోగుతూ వెళ్ళి చెట్టుకు గుద్దేశాడు. డ్రైవరు పక్కనే కూర్చున్న తారకరాముడు ఎగిరి పడటంతో మళ్ళీ ఆ చేతికే దెబ్బ తగిలి స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు. కారులో రూముకు తీసుకొచ్చారు. చల్లటి నీళ్ళతో తడిపి రూమ్మేట్స్ కట్టుకట్టారు. హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళటానికి ఎవరి దగ్గరా డబ్బుల్లేవు. స్పృహ తెలిశాక తారకరాముడు పడ్డ బాధ అంతా ఇంతా కాదు. తగిలిన చేతికే మళ్ళీ తగలటం. విరిగిన చెయ్యే మళ్ళీ విరగటం, నరకమేంటో ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాడు. ఉప శాంతికేదో టాబ్లెట్స్ వేసుకున్నా ప్రయోజనం కనిపించలేదు. అప్పుడు సుబ్బారావు పుత్తూరు రాజు దగ్గరకు పంపి కట్టు కట్టించాడు. ఆ కట్టుతోనే యాక్టు చేస్తున్నాడు. అది కనపడకుండా ఫుల్ హాండ్స్ చొక్కా వేసుకుంటున్నాడు. ఈ పిక్చర్‌లో నటించేప్పుడు సంసారం, మాయారంభ అగ్రిమెంటు కుదిరింది. ఏదో గుడ్డిలో మెల్లే తప్ప మంచి అవకాశం ఇంకా రాలేదు. రోజురోజుకి పరిస్థితి దుర్భరంగా ఉంది.

నెల టిక్కెట్లు అయిపోయాయి. దగ్గర ఐదో, పదో వుంటే మిత్రులెవరో అప్పు తీసుకున్నారు. వాళ్ళనడగటానికి మొహమాటం అడ్డొచ్చింది. చెయ్యి నొప్పి ఇంకా తగ్గలేదు. డబ్బు లేకపోవడంతో పిక్చరు కూడా ఆగింది. ఎవ్వరినీ అడగలేడు. అంతులేని అభిమానం. అలాగే మెల్లగా నడుచుకుంటూ కేరళాయన బడ్డీకొట్టు దగ్గరకొచ్చి అర్ధణా ఇచ్చి ఒక కప్పు టీ తాగాడు. కేరళతను ఎంతో ఆపేక్షతో కప్పు నిండుగా టీ ఇస్తాడు. అదే కడుపు నిండినట్టనిపించింది. మళ్ళీ కాళ్ళీడ్చుకుంటూ రూము కొచ్చి పడుకుని నిద్రపోయాడు.

ఆ విధంగా మూడురోజులు ఒక్క కప్పు టీ, మంచినీళ్ళతో గడిపాడే తప్ప నోరు తెరిచి ఎవ్వరిని అడగలేదు. ఇదిలాగే వుంటే ఈ విషయం కూడా ఎవ్వరికీ తెలియకపోను. అనుకోకుండా బంధువు లక్ష్మోజీ ఊడిపడటంతో కథ బయటికి వచ్చింది.

మూడు రోజులు తిండిలేకపోవటంతో కళ్ళు పీక్కుపోయాయి. పచ్చటి శరీరం మితిమీరిన శ్రమవల్ల నల్లబారింది. గడ్డం పెరిగి బుగ్గలు లోతుకుపోయాయి. చేతికి కట్టు. అటువంటి దుర్భరమైన రోజులు తారకరాముడి జీవితంలో ఎన్నడు రాలేదు. తన పరిస్థితి తనకే జాలిగా ఉంది. ఇంటికి పోలేడు. మొన్న వెళ్ళినప్పుడే రెండు వందలుంటే తండ్రికిచ్చి వచ్చాడు ఎద్దును కొనమని. సిటీలో వుంటూ జీవితం గడపాలంటే ఎంత కష్టం. తనను గురించి ఒక్క నిమిషం కూడా ఆలోచించడు. తల్లితండ్రులనేవిధంగా సంతోషపెట్టాలా అనే తపనే తప్ప తన మీద ధ్యాసే లేదు. ఈ నిస్సహాయ స్థితిలో కూడా కళ్ళవెంట నీళ్ళు రాలేదు. ఉద్యోగం వదిలేశాడు. ఉన్న ఊరిని వదిలేశాడు. అయిన వాళ్ళంతా దూరంగా ఉన్నారు. కానిచోట జేబులో పైసా లేక తినటానికి భోజనం లేక భవిష్యత్తు అయోమయ స్థితిలో ఆ యువకుని మానసిక స్థితి ఎలా ఉంటుంది? అటువంటి కష్టాలే జీవితాన్ని ఎదిరించి పోరాడటానికి తగిన శక్తినిచ్చాయనుకుంటాను. అట్లాంటి పరిస్థితిలో కూడా ఒకరిని చేయిచాపి అడగని ఆ మనస్తత్వం, వ్యక్తిత్వం ఎంతమందికుంటాయి?

ఆలోచించుకుంటూ బెంచీమీద కూర్చుని టీ తాగుతున్నాడూ తారకరాముడు.

"నువ్విక్కడున్నావా అన్నయ్యా! ఏంటి అవతారం?"

భుజం మీద పడ్డ చెయ్యిని పట్టుకుని "ఎవరూ?" అంటూ వెనక్కి తిరిగాడు తారకం బాబు.

"నేను నిన్ను వెతుక్కుంటూ ఇక్కడికొచ్చాను. నీ రూమ్ అడ్రస్ నాకు తెలియదాయె. స్టూడియోలో కనుక్కుంటే ఇక్కడ ఉండొచ్చన్నారు" పక్కనే బెంచీమీద కూర్చుంటూ అన్నాడు లక్ష్మోజీరావు.

"సరే ఎప్పుడు బయల్దేరావు ఇంటి దగ్గర. అంతా కులాసానా?"

"అంతా బాగానే ఉన్నారు కానీ ఏమిటి ఈ అవతారం? ఈ చెయ్యి కట్టేంటి. ఆ గడ్డమేంటి? పెద్దమ్మకు నిన్నిట్లా చూస్తే గుండె పగిలిపోతుంది. ఏంటన్నయ్యా సినిమా వేషాలని, ఏదో ఉద్ధరించలని ఇక్కడికొచ్చి నువ్వు ఒరగబెట్టిందేమిటి? బంగారంలాంటి ఉద్యోగం

పోగొట్టుకున్నావు. కుటుంబానికి దూరంగా ఉన్నావు. బంగారంలాంటి ఛాయ నల్లబడిపోయింది. చెయ్యేంటి విరిగిందా?" ఆపేక్షగా చెయ్యి పట్టుకుని అడిగాడు లక్ష్మోజి.

తారకరాముడి పెద్ద బావమరిదికి బావమరిది ఆయన. తారకరాముడి పెళ్ళి లక్ష్మోజి అక్కపెళ్ళి ఒకేసారి జరిగాయి. ఇద్దరికి మంచి స్నేహం.

"అవునా షూటింగ్‌లో విరిగింది. యాక్సిడెంట్ అయి మళ్ళీ విరిగింది"

లక్ష్మోజీ కళ్ళు నిండుగా నీళ్ళు కమ్ముకొచ్చాయి.

"అన్నయ్యా! ఎందుకిదంతా? మన కుటుంబం ఎట్లాంటిది? పరిస్థితులు కొంచెం వెనకా ముందూ కావచ్చు కానీ అయినవాళ్ళకు, ఆదరణకు లోటేముంది? ఎవ్వరూ లేనట్లు ఇక్కడ ఒక్కడివే బాధపడుతూ ఎందుకన్నయ్యా ఇదంతా? వెళ్ళిపోదాం పద" లక్ష్మోజీ కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు.

"పిచ్చివాడా! వెళ్ళటానికి వచ్చానా? కష్టాలు నాకు కొత్తా? బాధల్లో ఉండే సాధించాలి తప్ప పిరికిగా పారిపోవటం చేతకాని వాళ్ళ పని. పద రూమ్‌కెళ్దాం. అక్కడ మాట్లాడుకోవచ్చు"

పైకి లేచి రెండడుగులు వేసి తూలిపడబోయాడు. లక్ష్మోజీరావు గబుక్కున పట్టుకున్నాడు. దారిలో రెండుమూడుసార్లు తూలటం, నీరసంగా కనబడటం చూసి లక్ష్మోజి అన్నాడు.

"అన్నయ్యా! హోటలు కెళ్ళి టిఫిన్ తిందామా? పొద్దుటినుంచి ఏమీ తినలేదు. ఉన్న ఫళంగా వచ్చాను నిన్ను చూద్దామని. ఛార్జీలు మించి డబ్బులేదు"

తారకం బాబు గుండె గుభేలుమంది. ఇప్పుడేం చెయ్యాలి. వద్దంటే వచ్చిన చుట్టానికి మర్యాద చెయ్యలేదనుకుంటాడు. తీసుకెళ్దామంటే డబ్బులేదు. తనకే మూడురోజులుగా తిండిలేదు. ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాలేదు.

"అబ్బే ఇప్పుడు టిఫినెందుకు లక్ష్మోజి. ఏకంగా సాయంత్రం మన హోటలుకు వెళ్ళి భోజనం చేద్దాం. ముందు రూమ్ కెళ్దాం పద" తడబడుతూ అన్నమాటలు లక్ష్మోజీరావులోని అనుమానాన్ని బలపర్చాయి.

"అన్నయ్యా అమ్మమీద ఒట్టేసి చెప్పు. నిజంగా నీ దగ్గర డబ్బుందా? నువ్వు భోజనం చేసి ఎన్నాళ్ళయింది?"

"ఎన్నాళ్ళేమిటి నీ మొహం రోజూ శుభ్రంగా భోంచేస్తుంటే. ఇందుకోసం అమ్మమీద ఒట్టెందుకు?"

"వద్దన్నయ్యా నీకు అబద్ధాలాడటం రాదు. నిజంగా నువ్వు చెప్పకపోతే నామీద ఒట్టే" చెయ్యి లాక్కుని నెత్తిమీద పెట్టుకున్నాడు.

"లక్ష్మోజి నన్ను ఇబ్బంది పెట్టకు. నీ నోట్లో నువ్వుకూడా నానదు. ఇదంతా నలుగురిలో చెబుతావు. వాళ్ళంతా బాధపడతారు"

"ఇప్పుడు పడటంలేదా నీకోసం? అయిన వాళ్ళ దగ్గర కూడా కష్టం చెప్పుకోలేకపోతే ఆత్మీయతకర్థమేముంది? ఇంకా దాచి మమ్మల్ని చంపొద్దు. చెప్పన్నయ్యా" చెయ్యి వదలకుండానే అన్నాడు.

"అసలు నువ్విప్పుడెందుకొచ్చావురా. నా పరువు బజారున పెట్టేటట్లున్నావు. ఇంతవరకు వీళ్ళకెవ్వరికి తెలియదు. నేను మూడురోజులుగా భోజనం చెయ్యలేదని" గబుక్కున అనేశాడు.

లక్ష్మోజి ఆ మాటవిని కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడ్చాడు. రూమ్‌కెళ్ళాక ఆవేదన ఆపుకోలేక రూమ్మేట్స్ ముందే అనేశాడు.

"మీరంతా వుండి మా అన్నయ్యను ఇలా వదిలేస్తారా? ఆయనకేమన్నా అయితే కుటుంబమంతా ఆత్మహత్య చేసుకునేది. మూడురోజులనుండి ఒక్క టీతో గడుపుతున్నాడు. కొంచెం పట్టించుకోకూడదా" నిష్ఠూరంగా అన్నాడు తారకరాముడు లేని సమయం చూసి. వాళ్ళంతా ఆశ్చర్యపోయారు.

"ఏం మనిషి? మూడురోజులుగా పస్తులుంటూ ఒక్కమాటన్నా బయటకు అనలేదు. దీనిని వ్యక్తిత్వమందామా? మితిమీరిన అభిమానమందామా? చీటికి మాటికి చేబదుళ్ళు తీసుకుని మన అవసరాలు గడుపుకున్నాం. ఒక్కరోజన్నా మనలను అడగలేదు చూడు" ప్రకాశరావు కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయ్యాడు.

"నిజమే, చేతి బాధవల్ల నీరసంగా ఉన్నాడనుకున్నాను. కానీ ఇలా ఇంత ఘోరం కళ్ళముందు జరిగినా గుర్తించలేని మూర్ఖులమయ్యామేమిటి? మూడురోజుల కిందటే పదిరూపాయలడిగి తీసుకున్నాను" యోగానంద్ ఆవేదనగా కణతలు రుద్దుకుంటూ అన్నాడు.

"కనీసం తన డబ్బు అయినా అడిగి తీసుకోవచ్చుగదా. అప్పు అడగటానికి మొహమాటమయితే" మరో దర్శకుడందుకున్నాడు.

"ఏం సినిమాలో ఏమో? హీరోలకు, దర్శకులకు కూడా తిండిపెట్టలేని ఈ కళారంగం ఎందుకు? దీనికోసం ఇన్ని బాధలు పడటం ఎందుకు?" మరో రచయిత బాధను వెళ్ళగక్కాడు.

అందరిలోకి యోగానంద్ తీవ్రంగా చలించిపోయాడు. ఆయన హృదయమంతా వేదనతో నిండిపోయింది. తన దగ్గర వున్న డబ్బంతా తనకిచ్చి కనీసం భోజనానికి కూడా లేకుండా మూడురోజులు గడిపాడంటే అసలు ఏం అనుకోవాలి? మనుష్యుల్లో ఇటువంటి ఆత్మాభిమానం ఉన్నవాళ్ళను ఆయన ఇదే మొదటిసారి చూడటం. తారకరాముడు గదిలోకి రాగానే ఎదురుగా వెళ్ళి గట్టిగా కౌగిలించుకుని భోరున ఏడ్చేశాడు.

"ఏమిటి రామారావ్ మేము మనుష్యులం కాదనుకున్నావా? అంత స్వార్థపరులమా? మా అవసరాలు తీర్చడానికి నీ కడుపు మాడ్చుకుంటావా? జీవితాంతం మమ్మల్ని బాధపడమనేగా ఇట్లా చేశావు."

వార్త ఎలా లీక్ అయ్యిందో అర్థం చేసుకున్న తారకరాముడు కోపంగా లక్ష్మోజీ వైపు చూశాడు. ఒంటరిగా దొరికితే తిట్లు తప్పవని తెలుసుకున్న లక్ష్మోజీ మెల్లగా బయటకు జారుకున్నాడు.

"అదేంలేదు బ్రదర్. ఆకలి నాకలవాటే. పైగా ఒంట్లో అంత బాగోలేదు కదా. లంఖణం పరమౌషధం అన్నమాట."

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments